

LATVIJAS REPUBLIKAS TIESĪBSARGS

Baznīcas ielā 25, Rīgā, LV – 1010; Tālr.: 67686768; Fakss: 67244074; E-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv

Rīgā

2010.gada 4. jūnijā Nr. 1-5/132

**Latvijas Republikas
Satversmes tiesai**
Jura Alunāna ielā 1
Rīgā, LV - 1010

Pieteikums

Par Aizturēto personu turēšanas kārtības likuma 7.panta piektās daļas 1.punkts vārdu „kuras augstums nepārsniedz 1,2 metrus” un Pārejas noteikumu 1.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 95. un 1.pantam

Latvijas Republikas Saeima 2005.gada 13.oktobrī pieņēma „Aizturēto personu turēšanas kārtības likumu” (turpmāk – Likums). Likumā tika noteiktas prasības Valsts policijas Īslaicīgās aizturēšanas vietām (turpmāk – ĪAV). Likuma 7.panta piektās daļas 1.punkts nosaka: „kamerā ierīko ūdensvadam pieslēgtu sanitāro mezglu, kas no pārējās telpas ir norobežots ar sienu, kuras augstums nepārsniedz 1,2 metrus”. Likuma Pārejas noteikumu 1.punktā tika paredzēts, ka „šā likuma 2.panta otrajā daļā un 7.panta trešajā un piektajā daļā noteiktās prasības izpildāmas līdz 2008.gada 31.decembrim”.

2008.gada 18.decembrī Saeima steidzamības kārtībā divos lasījumos pieņēma grozījumus (turpmāk – Grozījumi) Likuma Pārejas noteikumu 1.punktā ar kuriem noteica, ka „šā likuma 2.panta otrajā daļā un 7.panta trešajā un piektajā daļā noteiktās prasības izpildāmas līdz 2013.gada 31.decembrim”.

Tiesībsargs uzskata, ka Likuma 7.panta piektās daļas 1.punkta vārdi „kuras augstums nepārsniedz 1,2 metrus” un Pārejas noteikumu 1.punkts neatbilst Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 95. un 1.pantam, šādu iemeslu dēļ.

1. Likuma 7.panta piektās daļas 1.punkta vārdi „kuras augstums nepārsniedz 1,2.metrus”.

Latvija ir dalībvalsts vairākiem starptautiskajiem līgumiem, kuros noteikts spīdzināšanas un citādas cietsirdīgas vai cieņu pazemojošas izturēšanās vai

sodīšanas aizliegums. Kopš 1990.gada 4.maija Latvijai ir saistošs Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) Vispārējā cilvēktiesību deklarācijas 5.pants, kopš 1992.gada 14.jūlija - ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 7.pants, kopš 1997.gada 27.jūnija – Eiropas Padomes Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (Konvencija) 3.pants, kopš 1998.gada 1.jūnija - Eiropas Padomes Konvencija par spīdzināšanas un necilvēcīgas vai pazemojošas rīcības vai soda novēršanu un tās papildprotokoli Nr.1 un Nr.2. Visas šīs normas paredz absolūtu necilvēcīgas izturēšanās aizliegumu, no kura nav pieļaujami nekādi izņēmumi.¹

Satversmes 95.pants paredz necilvēcīgas izturēšanās aizliegumu. Satversmes tiesa nav sniegusi skaidrojumu par konkrētā panta saturu, tādēļ tā saturs noskaidrojams ciešā sasaistē ar Satversmes 89.pantu, kas noteic, ka valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem. No šā panta redzams, ka likumdevēja mērķis nav bijis pretstatīt Satversmē ietvertās cilvēktiesību normas starptautiskajām cilvēktiesību normām, bet bijis gluži pretējs – panākt šo normu savstarpēju harmoniju. Gadījumos, kad ir šaubas par Satversmē ietvertu cilvēktiesību normu saturu, tās tulkojamas pēc iespējas atbilstoši interpretācijai, kāda tiek lietota starptautisko cilvēktiesību normu piemērošanas praksē.²

Konvencijas 3.pants aizliedz personu spīdzināt, necilvēcīgi vai pazemojoši izturēties vai sodīt to. Atšķirība starp jēdzieniem „spīdzināšana”, „necilvēcīga” vai „pazemojoša” izturēšanās vai sodīšana „izriet principā no radīto ciešanu intensitātes (smaguma)”³. Nosakot radīto ciešanu smagumu, tiek vērtēts soda izpildes veids un metodes, soda daba un konteksts, iepriekšējais nodoms un sistemātiskā organizēšana, personas vecums, soda ilgums, ietekme uz veselību, personas veselības stāvoklis tajā laikā, soda sabiedriskā nozīme, tas, vai valsts iestādēm bija citas rīcības iespējas, drošības nolūkos piemēroto līdzekļu nepieciešamība un proporcionalitāte.⁴

Jebkurš ieslodzījums neizbēgami ir saistīts ar ciešanu vai pazemojuma radīšanu ieslodzītajam, tomēr tas nav pietiekams pamats, lai konstatētu pārkāpumu. Eiropas Cilvēktiesību tiesa prasa, lai valstis nodrošina, ka ikviena persona, kurai ir atņemta brīvība, tiktu turēta tādos apstākļos, kas nav pretrunā ar cilvēka cieņu. Ieslodzījuma veids un metodes nedrīkst pakļaut ieslodzīto tādām ciešanām vai grūtībām, kas nenovēršami pārsniedz to ciešanu līmeni, kas ir raksturīgs ieslodzījuma vietai.⁵

¹ *Chahal v. the United Kingdom*, 15 November 1996, ECHR, no. 22414/93, 23 *E.H.R.R.* 413, para 79; *Ireland v. the United Kingdom*, 18 January 1978, ECHR, no. 5310/71, 2 *E.H.R.R.* 25, para.115.

² Par “Izmeklēšanas cietumu iekšējās kārtības noteikumu” 59.1.6., 66. un 68. punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 89., 95. un 111. pantam, 2002.gada 22.oktobris, Satversmes tiesa, nr. 2002-04-03, secinājumu daļas 1.punkts.

³ *Ireland v. The United Kingdom*, appl. No. 5310/71, 18 January 1978, para. 167 – Series A, No. 25.

⁴ *Ilhan v. Turkey*, appl. No. 22277/93, 27 June 2000, para. 84 - Reports of Judgments and Decisions 2000-VII; *Tekin v. Turkey*, appl. No. 22496/93, 9 June 1998, para. 52 – ECHR 1998-IV; *Tyrer v. the United Kingdom*, appl. No., 5856/72, 25 April 1978, para. 29 – 34 – Series A, No. 26; *Herczegfalvy v. Austria*, appl. No. 10533/83, 24 September 1992, para. 251 – Series A, No. 244.

⁵ U.Erdal and H. BakIrçI, *Article 3 of the European Convention on Human Rights. A Practitioner's guide* (Switzerland: OMCT, 2006) p. 126; *Dougoz v. Greece*, 6 March 2001, ECHR, no. 40907/98, *Reports of*

Cilvēcīgu apstākļu nodrošināšanai ir vajadzīgas ērti pieejamas tualetes, kurās ir ievēroti attiecīgie higiēnas standarti. Tuaeletei ir jābūt norobežotai no pārējās telpas. Norobežojums nedrīkst būt formāls, un tam ir jābūt tādām, lai nodrošinātu pietiekamu privātumu ieslodzītajam gan no citu ieslodzīto puses, gan no ieslodzījuma vietas darbinieku puses.⁶ Šie standarti ir attiecināmi gan uz cietumiem, gan uz policijas pārvalžu ĪAV. Tādējādi, ievietojot personu ĪAV, ir obligāti jānodrošina pieeja tualetei, kas būtu norobežota no pārējās telpas ar sienu, kas garantētu privātuma aizsardzību.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa lietā *Kalashnikov v. Russia* norādīja, ka: „...sanitārais mezgls ar 1,1 metru augstu starpsienu bija norobežots no izlietnes, bet ne no pārējās kameras telpas. Tomēr tas nebija aprīkots ar durvīm vai otru sienu. Tādējādi iesniedzējs bija spiests izmantot sanitāro mezglu citu ieslodzīto klātbūtnē, un būt klāt, kad citi kameras biedri apmeklēja sanitāro mezglu. Fotogrāfijās, kuras iesniedza valdība, redzams nenorobežots sanitārais mezgls bez jebkādam privātuma pazīmēm.”⁷ Arī lietā *Peers v. Greece*⁸ redzams, ka nepietiekama norobežojuma dēļ iesniedzējs apmeklēja sanitāro mezglu citu ieslodzīto klātbūtnē un bija klāt, kad to darīja citi ieslodzītie, un tas bija viens no argumentiem, kāpēc tiesa atzina, ka ir noticis Konvencijas 3.panta pārkāpums.

Spīdzināšanas novēršanas komitejas 2004.gada 5.februāra Latvijai sniegtās rekomendācijas b) daļas 3.punktā norādīts, ka aizturētajai personai ir jābūt pieejamam atbilstošam un tīram sanitārajam mezglam, pie tam, izvietotam tā, lai netiktu skarta personas cieņa, sanitārā mezgla izmantošanas laikā, t.i., *lai sanitārais mezgls nebūtu atklāts jebkuras citas personas redzes lokam.*⁹

Tiesībsarga biroja darbinieku apsekotajās ĪAV konstatēja, ka sanitāro mezglu no pārējās kameras telpas norobežo viena aptuveni 1,2 m augsta plāksne (Dobeles, Ventspils, Bauskas, Talsu, Tukuma, Ogres ĪAV un Rīgas Īslaicīgās aizturēšanas birojā). Minētā plāksne tikai norobežo sanitāro mezglu no izlietnes vai gultām vienā kameras pusē. Tādējādi persona, kas apmeklēja sanitāro mezglu ir redzama citām personām, kas atrodas šajā kamerā. Turklāt vairākās ĪAV (Ventspils, Madonas, Gulbenes, Alūksnes, Dobeles un Tukuma ĪAV) kameras ir aprīkotas ar divstāvīgām gultām, kā rezultātā esošais norobežojums nespēj nodrošināt privātumu.

Atsevišķās ĪAV norobežojuma un sanitārā mezgla nav vispār, bet to funkcijas pilda kameras stūros novietotie spaiņi (Jēkabpils, Kuldīgas, Aizkraukles, Valmieras un Daugavpils ĪAV). Līdz ar to Likuma 7.panta piektās daļas 1.punktā paredzētais sanitārā mezgla norobežojums ir formāls, jo praktiski nenodrošina pietiekamu privātumu, tādējādi pazemojot personu un pieļaujot necilvēcīgas izturēšanās aizlieguma pārkāpumu.

Judgments and Decisions 2001-II; Peers v. Greece, 19 April 2001, ECHR, no. 28524/95, *Reports of Judgments and Decisions 2001-III; Kalashnikov v. Russia*, 15 July 2002, ECHR, no. 47095/99, *Reports of Judgments and Decisions 2002-VI*.

⁶ „The CPT Standards” – Council of Europe, 2006, General Report No. 2, § 49.

⁷ Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedums 2002.gada 15.jūlija spriedums lietā *Kalashnikov v. Russia & 99*.

⁸ Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedums 2001.gada 19.aprīļa spriedums lietā *Peers v. Greece & 75*.

⁹ <http://www.mkparstavis.am.gov.lv/lv/@id=168>

Tātad, lai gan Eiropas Komitejas „Par spīdzināšanas un citādas cietsirdīgas, necilvēcīgas vai cilvēka cieņu pazemojošas apiešanās un sodīšanas novēršanu” (turpmāk – CPT) izstrādātie standarti neparedz un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā nav noteikti sanitārā mezgla norobežojuma parametri, tomēr praksē Tiesībsargs ir konstatējis, ka Likuma 7.panta piektās daļas 1.punkta vārdi „kuras augstums nepārsniedz 1,2 metrus” nenodrošina personas privātumu. Līdz ar to minētā Likuma daļa neatbilst Satversmes 95.pantam.

2. Pārejas noteikumu 1.punkts.

Kā jau pirmajā punktā tika minēts, Konvencijas 3.pantā noteiktās garantijas ir attiecināmas arī uz apstākļiem ĪAV kamerās. Tomēr līdz 2005.gadam neviens ārējs normatīvais akts nenoteica aizturēto personu turēšanas kārtību ĪAV. Savukārt 2005.gadā likumdevējs, pildot CPT rekomendācijas, kas izstrādātas saskaņā ar ANO 1984.gada 10.decembra Konvenciju „Pret spīdzināšanu un citādu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai cilvēka cieņu pazemojošu apiešanos un sodīšanu”¹⁰, pieņēma Likumu, kas noteica personas turēšanas kārtību un prasības apstākļiem ĪAV.

Likuma 2.pantā tika noteiktas prasības ĪAV iekārtojumam, bet 7.pantā arī sadzīves apstākļiem kādiem ir jābūt nodrošinātiem ĪAV kamerās. Tomēr Likuma Pārejas noteikumu 1.punktā likumdevējs noteica, ka apstākļi ĪAV kamerās ir jāsakārto atbilstoši noteiktām prasībām līdz 2008.gada 31.decembrim. Savukārt 2008.gada decembrī, pieņemot Grozījumus, minētais termiņš tika pagarināts līdz 2013.gada 31.decembrim.

Valdība Sākotnējā (2002.gada) ziņojumā „Par 1984.gada konvencijas pret spīdzināšanu un citādu cietsirdīgu, necilvēcīgu vai cilvēka cieņu pazemojošu apiešanos un sodīšanu izpildi Latvijā laikā posmā līdz 2002.gada 1.janvārim” 16.punktā norādīja, ka „... Satversmes 95.pantā paredzētajām tiesībām netikt pakļautam spīdzināšanai nav pieļaujami nekādi ierobežojumi.”¹¹ Ņemot vērā to, ka Satversmes 95.pantā garantētās tiesības ir attiecināmas arī uz apstākļiem ĪAV, tiem jāatbilst CPT izstrādātajiem standartiem un Likumā noteiktajām prasībām.

CPT jau 2004.gadā informēja Latviju par nepieciešamību „uzlabot apstākļus brīvības atņemšanas vietās, īpaši policijas iecirkņos un īslaicīgās aizturēšanas izolatoros, pārlicināties, ka tie atbilst starptautiskajiem standartiem”.¹² Tādējādi, CPT norādīja uz to, ka apstākļi ĪAV neatbilst cilvēktiesību standartiem. Arī vēlāk (2007.-2010.gadā) Tiesībsarga biroja darbinieki, apmeklējot ĪAV, konstatēja apstākļu neatbilstību CPT izvirzītajiem standartiem.

No minētā izriet, ka, pieņemot Likuma Pārejas noteikumu 1.punktu, tika pieļauti gadījumi, kad personas var tikt ievietotas ĪAV, kurās pilnībā vai daļēji neatbilst cilvēktiesību prasībām. Savukārt, pieņemot Grozījumus, tika pagarināts

¹⁰ <http://www.saeima.lv/saeima8/reg.likpri>

¹¹ <http://www.likumi.lv/doc.php?id=65566&from=off>

¹² <http://www.mkparstavis.am.gov.lv/lv/@id=168>

periods, kurā likumdevējs uzskata par pieļaujamu personu ieviešanu ĪAV, kurās sadzīves apstākļi neatbilst cilvēktiesību standartiem. Tādējādi Likuma Pārejas noteikumu 1.punkts pieļauj Satversmes 95.pantā garantēto tiesību ierobežošanu. Ņemot vērā to, ka minēto tiesību ierobežošana nav pieļaujama, Likuma Pārejas noteikumu 1.pants neatbilst Satversmes 95.pantam.

Kļūstot par Eiropas Padomes dalībvalsti un pievienojoties Konvencijai, Latvija apņēmas nodrošināt personām pamattiesību aizsardzību, arī Konvencijas 3.pantā noteiktās tiesības. No Satversmes 1.panta izriet tiesiskas un demokrātiskas valsts principi. Valsts pārvaldei demokrātiskā un tiesiskā valstī sabiedrības uzticētās funkcijas jāpilda godīgi, efektīvi un taisnīgi, tās rīcībai jāatbilst likumiem¹³.

Likuma varas princips, kas ir viens no tiesiskas valsts pamatprincipiem, citastarp nozīmē, ka likumiem jābūt paredzamiem un skaidriem, kā arī pietiekami stabiliem un nemainīgiem. Arī tiesiskās noteiktības princips uzliek valstij pienākumu nodrošināt tiesisko attiecību noteiktību un stabilitāti, kā arī ievērot tiesiskās paļāvības principu, lai veicinātu indivīda uzticību valstij un likumam.¹⁴ Ikviena tiesiska valsts atzīst tiesiskās paļāvības principu. Šis princips nosaka, ka valsts iestādēm ir jābūt konsekventām savā darbībā attiecībā uz to izdotajiem normatīvajiem aktiem, jāievēro tiesiskā paļāvība, kas personām varētu rasties uz konkrētā normatīvā akta pamata.¹⁵

Apzinoties, ka apstākļu sakārtošanai ĪAV atbilstoši cilvēktiesību standartiem nepieciešams laiks un finanšu resursi, Valsts cilvēktiesību birojs un vēlāk arī Tiesībsargs akceptēja likumdevēja sākotnēji noteikto termiņu (2008.gada 31.decembris), kurā ĪAV kameras bija jāsakārto atbilstoši starptautiskajām cilvēktiesību prasībām.

Ņemot vērā minēto, bija saprātīgi paļauties uz valsts konsekvento rīcību, kuras rezultātā noteiktā termiņā, tiks izpildītas uzņemtās saistības. Proti, bija pamats tiesiskai paļāvībai, ka valsts noteiktajā laika posmā sakārtos apstākļus ĪAV atbilstoši Likuma prasībām.

Tiesiskās noteiktības princips uzliek valstij pienākumu nodrošināt tiesisko attiecību noteiktību un stabilitāti, kā arī ievērot tiesiskās paļāvības principu, lai veicinātu indivīda uzticību valstij un likumam.¹⁶ Tiesiskās paļāvības princips neizslēdz valsts iespēju grozīt pastāvošo tiesisko regulējumu. Tiesiskās paļāvības princips nav interpretējams tik plaši, ka tas personu pasargātu no jebkuras vilšanās. Pretēja pieeja novestu pie valsts nespējas reaģēt uz mainīgajiem dzīves apstākļiem. Vienlaikus tiesiskās paļāvības princips prasa, lai valsts, mainot normatīvo regulējumu, ievērotu saprātīgu līdzsvaru starp personas

¹³ Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2000.gada 24.marta spriedums lietā Nr.04-07(99).

¹⁴ Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2004.gada 25.oktobra spriedums lietā Nr.2004-03-01.

¹⁵ Latvijas Republikas Satversmes tiesas 1998.gada 10.jūnija spriedums lietā Nr.04-03 (98).

¹⁶ Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2004.gada 25.oktobra spriedums lietā Nr.2004-03-01.

paļaušanos uz spēkā esošo tiesisko regulējumu un tām interesēm, kuru nodrošināšanai šis regulējums tiek mainīts¹⁷.

Pamatojoties uz Tiesībsarga likuma 11., 13. un 21.pantu, Tiesībsarga biroja darbinieki veic regulāras vizītes ĪAV, un sniedz atzinumu par tajā esošo apstākļu atbilstību cilvēktiesību standartiem. Tā, laika posmā no 2007.gada līdz 2010.gadam Tiesībsarga biroja darbinieki apmeklēja 17 ĪAV un konstatēja, ka neviena no tām neatbilst visiem CPT izvirzītajiem standartiem. Par minētajiem secinājumiem tika informēts attiecīgās policijas pārvaldes un Valsts policijas priekšnieks.

Tomēr 2008.gada 18.decembrī Saeima steidzamības kārtībā (no priekšlikuma iesniegšanas brīža līdz Grozījumu pieņemšanai pagāja mazāk kā mēnesis) divos lasījumos tika pieņemti Grozījumi, kas pagarināja Likumā paredzēto ĪAV kamerām izvirzāmo prasību ieviešanas termiņu līdz 2013.gada 31.decembrim. Turklāt ne Grozījumu izstrādes laikā, ne arī virzot tos uz izskatīšanu Saeimā netika veiktas konsultācijas ar ekspertiem (t.sk. Tiesībsargu).

Grozījumu anotācijā norādīts, ka „iedalītais finansējums nav devis iespēju pilnībā sakārtot visu Valsts policijas teritoriālo struktūrvienību īslaicīgās aizturēšanas vietas atbilstoši likuma prasībām.”¹⁸ Tādējādi iemesls, kura dēļ valsts pašas noliktajā termiņā nav izpildījusi uzņemtās saistības, ir nepietiekams finansējums. Tomēr Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir uzsvērusi, ka „līdzekļu trūkums nevar būtībā attaisnot apstākļus, kas ir tik slikti, ka pārkāpj necilvēcīgas izturēšanas aizlieguma minimālo ciešanu sliekšni”.¹⁹

Turklāt saskaņā ar Finanšu ministrijas datiem Valsts policijas darbībai 2005.gadā tika piešķirti Ls 55 247 100 (58 422 750)²⁰, 2006.gadā – Ls 74 712 204²¹, 2007.gadā – Ls 91 211 772²², 2008.gadā – Ls 108 803 562²³. Savukārt, atbilstoši Valsts policijas mājas lapā esošajam datiem, piemēram, darbinieku skaits iestādē, samazinājās. Proti, 2005.gadā Valsts policijas štatā bija 9901²⁴ darbinieki, 2006.gadā - 9969²⁵, 2007.gadā - 9687²⁶, 2008.gadā - 9290²⁷, 2009.gadā - 8038²⁸. Tādējādi Likuma darbības laikā finansējums Valsts policijas darbībai tika dubultots, bet izdevumu pozīcijas samazinājās. Līdz ar to arguments par piešķirtā finansējuma nepietiekamību ir vērtējams kritiski.

Personas atrašanās ĪAV kamerā apstākļos, kas neatbilst cilvēktiesību prasībām, ir vērtējama Satversmes 95.panta un Konvencijas 3.panta kontekstā. Ņemot vērā to, ka minētajos pantos ir garantētas „absolūtās” tiesības (proti,

¹⁷ Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2009.gada 21.decembra spriedums lietā Nr.2009-43-01.

¹⁸ <http://titania.saeima.lv/LIVS/SaeimaLIVS.nsf/0/9075F91CE9156A9DC225750B005465DE?OpenDocument>

¹⁹ *Poltoratskiy v. Ukraine*, 29 April 2003, ECHR, no. 38812/97, *Reports of Judgments and Decisions 2003-V*, paras. 145 – 148; *Mathew v. the Netherlands*, 29 September 2005, ECHR, no. 24919/03, *Reports of Judgments and Decisions 2005-IX*, paras. 213 – 217.

²⁰ Likums "Grozījumi likumā "Par valsts budžetu 2005.gadam" - 31.08.2005.

²¹ <http://www.fm.gov.lv/faili/struktura/428FA9037273001202858640.doc>

²² http://www.fm.gov.lv/?lat/valsts_budzets/Likums/2007.gads_ar_grozijumiem/341

²³ http://www.fm.gov.lv/?lat/valsts_budzets/Likums/2008.gads_ar_grozijumiem/1618

²⁴ http://www.vp.gov.lv/doc_upl/Fish/Publ_parskats_2005.doc

²⁵ http://www.vp.gov.lv/doc_upl/Fish/publ_parskats_2006.doc

²⁶ http://www.vp.gov.lv/doc_upl/publ_parskats_2007.doc

²⁷ http://www.vp.gov.lv/doc_upl/publ_parskats_2008.doc

²⁸ http://www.vp.gov.lv/doc_upl/publ_parsk_2009.doc

tiesības, kuras nevar tikt ierobežotas), nav pieļaujama pārejas posma pagarināšana, atsaucoties vienīgi uz finansiāla rakstura grūtībām. Šāda rīcība nevien grauj uzticību valsts pārvaldei, bet ir arī pretrunā ar tiesiskās paļāvības principu. Līdz ar to Likuma Pārejas noteikumu 1.punkts neatbilst Satversmes 1.pantam.

Nemot vērā iepriekš minēto, 2009.gada 26.augustā Tiesībsargs vērsās Latvijas Republikas Saeimā ar lūgumu veikt grozījumus Likumā, proti, atcelt Likuma Pārejas noteikumu 1.punktu un grozīt Likuma 7.panta piektās daļas 1.punktu. Tomēr Aizsardzības, iekšlietu un korupcijas novēršanas komisija 2009.gada 4.novembra sēdē nolēma neatbalstīt (nevirzīt) minētos priekšlikumus izskatīšanai Saeimā.

Līdz ar to, pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 17.panta pirmās daļas 8.punktu un Tiesībsarga likuma 13.panta 8.punktu,

lūdzu:

atzīt Aizturēto personu turēšanas kārtības likuma 7.panta piektās daļas 1.punkta vārdus „kuras augstums nepārsniedz 1,2 metrus” un Pārejas noteikumu 1.punktu par neatbilstošiem Latvijas Republikas Satversmes 95. un 1.pantam.

Tiesībsargs

R.Apsītis